UMBRELA ATLETISMULUI

Problemele altora

Deşi Europa a descoperit, în fine, atletismul pe teren acoperit, rămîne totuşi timp suficient pentru rezolvarea multor probleme ce nu pot fi soluţionate în adevăratul sezon. Tehnicienii şi organizatorii acestui sport s-au pus pe treabă. Aflăm că în R.D. Germană, la Centrul de Medicină Sportivă s-au terminat cercetările privind folosirea unor preparate proteice şi hormonale ce contribuie la creşterea masei musculare a sportivilor aruncători. Biochimiştii de frunte din această ţară au găsit preparate care îmbunătăţesc sinteza şi metabolismul protidic. Este remarcabil că tocmai ţara care deţine oarecum hegemonia aruncării greutăţii şi a discului (vezi rezultatele de la Atena '69) depune eforturi pentru a înregistra un nou salt calitativ !

Sovieticul Otto Grigalka — vechea noastră cunoştinţă, azi antrenor, a efectuat recent un schimb de experienţă cu antrenorii din R.D.G. Grigalka consideră că supremaţia şcolii est-germane la aruncări constă în lucrul dublu prestat de aceştia faţă de aruncătorii sovietici. Constatarea este cu atît mai surprinzătoare, cu cît îi ştiam pe sovietici ca cei mai mari campioni ai volumului de lucru. În altă ordine de idei, revista de specialitate din Moscova, „Liogkaia atletika" din septembrie '69 explică stagnarea atletismului din Uniunea Sovietică, printre altele, prin numărul scăzut de antrenori de specialitate: ceva peste 6.000. Se preconizează o campanie de lungă durată pentru creşterea numărului de specialişti.

În urma dezbaterilor aprige de pretutindeni, analizelor amănunţite, stilul Fosbury-Flop a fost recunoscut ca un procedeu tehnic raţional ce prezintă o serie de avantaje biomecanice. „Flop"-ul nu este cu nimic inferior rostogolirii ventrale, devenită, doamne, peste noapte, o tehnică clasică. Datorită unor particularităţi (pozitive) în momentul bătăii, se evită frecventele traumatisme de care suferă în mod cronic reprezentanţii rostogolirii ventrale.

Statistica anului 1969 ne informează că doi dintre cei mai buni suliţaşi din toate timpurile, finlandezii Jorma Kinnunen, recordman mondial cu 92,70 m şi campionul olimpic la Tokyo, Pauli Nevala (91,40 m în '69) au avut un sezon bogat. Kinnunen a avut în 31 concursuri rezultate peste 80 m iar Nevala în 42 concursuri între 80 — 91. Aceasta într-o singură vară, vară nordică, care durează, după o veche zicală, o singură duminică. Consider interesantă prezentarea unei suite de participări ale atletului Kinnunen în perioada în care a stabilit şi recordul său mondial în perioada 1 iunie — 7 iulie :

86,23 m	31.06 Berkeley — SUA
85,32 m	3.06 Helsinki — Finl.
87,22 m	5.06 Turku — Finl.
83,96 m	6.06 Helsinki
86,24 m	14.06 Villpola — Finl.
83,82 m	15.06 Pori — Finl.
85,78 m	17.06 Jyväskylä — Finl
92,70 m	**18.06 Tampere — Finl.**
83,76 m	20.06 Keuruu — Finl.
83,78 m	21.06 Kuortane — Finl.
88,68 m	22.06 Saarijärvi — Finl.
86,82 m	25.06 Rauma — Finl.
89,74 m	1.07 Helsinki
82,64 m	2.07 Kotka — Finl.
85,40 m	3.07 Turku
86,62 m	4.07 Tampere
83,74 m	6.07 Somero — Suedia
84,16 m	7.07 Joensuu — Finl.

Privind suita de concursuri din primele 7 zile ale lunii iulie, ne punem întrebarea, de ce a tras „chiulul" în ziua de 5 iulie ! Aşadar 18 concursuri în cinci săptămîni, un record mondial, 16 concursuri numai în Finlanda, de 18 ori peste bătrînul nostru record naţional. Mă întreb, nu fără un iz caustic, cîţi suliţaşi români au avut 18 concursuri pe tot anul 1969, ţinînd cont de dulcea vară de la noi care a jucat şase luni. Şi mă întreb de asemenea cum este posibilă organizarea a 16 concursuri la suliţă într-o ţară care are ceva peste 4 milioane locuitori. Ce ar fi dacă am face un schimb de experienţă în această direcţie, dacă am studia acest fenomen ? Sau ce ar fi dacă i-am întreba pe cei din R.D.G. cum au făcut ca în numai zece ani să ajungă să deţină hegemonia aruncărilor ? Aşa să facem cum au procedat ei acum 12 ani, cînd Aurel Raica a aruncat la Aue — R.D.G. 17,42 m, a doua performanţă europeană după Jiri Skobla. Atunci, probabil, dacă nu chiar sigur, toate privirile erau aţintite asupra lui Raica. Lor nu le-a fost ruşine. Nici lui Otto Grigalka, care recent s-a întors în patria sa de la aceia pe care acum 15 ani i-a uimit cu performanţele sale la aruncări.

În adevăr, sînt o serie de probleme ale altora, mult frămîntate acolo, spicuite din revistele străine, care ar putea deveni şi problemele noastre. Ar trebui să ne uităm şi în grădina vecinului.

Iolanda BALAŞ-SÖTER

De ce s-a cufundat în anonimat voleiul clujean ?...

...Cu această întrebare-temă am început o revelatoare (pentru noi) discuţie cu antrenorul echipei feminine Universitatea Cluj, **ION CEBUC**.

— Sper, tovarăşe antrenor, că abordarea atît de abruptă a unei teme pe care dumneavoastră o... trăiţi de cîţiva ani nu vă pune (totuşi) probleme de „reculegere" şi că puteţi să-mi răspundeţi, pe loc, fără mari eforturi de memorie.

— Fără îndoială. Dacă am totuşi un moment de ezitare, el se datorează unei singure dileme : de unde să încep ?

— Vă propun să începeţi exact de la momentul... cufundării voleiului clujean în divizia B, ceea ce — raportat la prestigiul trecut al acestui joc în oraşul dv — este sinonim cu anonimatul. Ce a produs această decădere ?

— Plecarea vechii gărzi — memorabilă valoric pe plan naţional — Fieraru, Cherebeţiu, Bărbuţă, Adamovici, Agirbiceanu etc., a lăsat în urmă nostalgie şi... gol.

— A mai rămas un Rednic...

— Care şi el, născut în Cluj, fost elev şi student în oraşul nostru, a plecat la Bacău.

— Aşadar, fenomen de dispariţie — firesc, conjugat cu unul de migraţie — nefiresc... Cum se poate oare explica pentru ce un fiu al Clujului a luat drumul Băcăului, tocmai atunci cînd, ajuns la maturitate, era normal să se conteze mai mult pe el ?

— O lipsă de preocupare în această direcţie...

— Minim interes, probabil ?

— Probabil. Un moment asemănător s-a trăit şi la echipa de fete. Cîteva senatoare de drept s-au lăsat de sport, altele au plecat în alte oraşe, lăsînd în urma lor...

— ...un alt gol. Predilecţia pentru acest termen „fatal" mă obligă să vă întreb unde era tineretul, talentat şi dornic de afirmare, pe care oricine îl bănuieşte aşteptînd în anticamera oricărei echipe — fie ea şi de volei — clujene ?

— Tineretul, în cazul voleiului, nu era nicăieri...

— O replică teatrală, pe care nu ştim cum s-o luăm : dramatic sau umoristic ?

— Realitatea a fost — pentru antrenorii de la „U" — dramatică. Producţia de voleibalişti a liceelor clujene reducîndu-se la zero, ca şi faptul că înfiinţarea unor institute pedagogice, în diferite centre fără trecut universitar, a atras acolo destul tineret sportiv, au lăsat la un moment dat Clujul fără cadre de valoare voleibalistică.

— Care a fost reacţia dumneavoastră, a antrenorilor ?

— După o perioadă de oarecare derută (omeneşte explicabilă), am pornit la lucru de la zero.

— Cum ?

— Căutînd, prin zeci de şcoli, elemente tinere talentate, pe care le creştem şi cu care sperăm să revenim la suprafaţă.

— Care este situaţia competiţională a celor două echipe (masculină şi feminină) clujene ?

— Ambele se află pe primul loc în divizia B, dar locul nu spune încă totul...

M. POPESCU

Raid-anchetă prin cîteva centre şcolare

Calendarul sportiv al şcolii între împlinire şi expectativă

AZI, PLOIEŞTI

Ce le oferă celor aproximativ 2 000 de elevi organizaţia U.T.C., în speţă comisia sportivă a Liceului nr. 2 din Ploieşti ?

...Au trecut multe zile de cînd clopoţelul a sunat începutul primei ore de clasă. Timp suficient pentru ca în domeniul activităţii sportive a elevilor, factorii responsabili să acţioneze, iar calendarul competiţiilor sportive să devină o realitate. Ce s-a făcut în această direcţie ? Interlocutorii noştri — elevul Dan Mocanu (clasa a X-a, voleibalist la Şc. sp. Ploieşti), şeful comisiei sport a liceului, prof. I. Vrabie, directorul cu problemele tineretului, M. Roşca şi M. Dumitrescu, profesori de educaţie fizică — ne-au furnizat, la faţa locului, o serie de date interesante.

Pînă la această oră, calendarul s-a făcut cunoscut, organizaţia U.T.C., comisia sportivă, ceilalţi factori adiacenţi din şcoală s-au preocupat de îndeplinirea unor atribuţii şi obligaţii, în acest sens fiind organizate şi desfăşurate etapele de masă pe clase şi pe şcoală la atletism, fotbal, baschet, ciclism, şah, handbal, tenis de masă, volei, patinaj şi schi etc.

Încă din primele zile de şcoală s-a organizat cea mai atractivă competiţie — campionatul de fotbal în şase pe clase. La startul ei s-au aliniat 22 de echipe. Pe listă s-au înregistrat nume sonore din soccerul mondial : Estudiantes, Juventus, Celtic, precum şi altele ca Apollo, Racheta, Uragan etc.

Am răsfoit cu plăcere caietul de programare, frumos ilustrat, în care am putut citi delegările la meciuri, numele arbitrilor delegaţi (care şi-au confecţionat chiar şi ecusoane), procesele verbale ale şedinţelor de analiză. Competiţia a ajuns în momentul de faţă în faza „sferturilor" urmînd ca între 25.III—25.IV.1970 să se dispute turneul final.

O iniţiativă interesantă ni s-a părut amenajarea sălii de club, locul unde elevii au posibilitatea să desfăşoare întreceri la tenis de masă şi şah. Profesorul de matematică, E. Onofraş, a organizat aici secţia de şah, invitînd săptămînal pentru a le destăinui elevilor din tainele acestui sport, pe maeştrii sportului C. Radovici şi P. Diaconescu.

Secţia de turism a liceului în colaborare cu comitetul orăşenesc U.T.C. a organizat în primele zile ale vacanţei o excursie în împrejurimile oraşului, unde a fost programată o mare competiţie de schi şi patinaj viteză.

O frumoasă activitate, legată, fireşte, de calendarul sportiv al şcolii o desfăşoară prof. Mircea Dumitrescu, care a reuşit — un lucru rar întîlnit — să organizeze un adevărat campionat de volei interclase, la fete. Vitrina cu trofee sportive şi panourile de afişaj la zi ne dezvăluie încă o latură a frumoaselor îndeletniciri ale elevilor liceului din Ploieşti.

Spaţiul nu ne îngăduie decît să mai amintim că la acest liceu învaţă numeroşi elevi fruntaşi — componentele echipei de tetratlon şi pentatlon şcolar, campioană naţională şi care a reprezentat pentru prima oară ţara la pentatlonul internaţional din Polonia şi R. D. Germană, Veronica Anghel, campioană la 100 m plat, Liana Ghiţescu, campioană la înălţime, Daniela Dumitrescu, campioană la aruncarea mingii de oină şi mulţi alţii.

Am amintit toate cele de mai sus, întrucît considerăm că începutul, aşa cum a fost făcut aici, constituie o pildă şi, în acelaşi timp, lasă deja să se întrevadă bilanţuri spectaculoase.

Gheorghe DINU

MIRCEA RADU IACOBAN:

CU MICROFONUL ÎN BUZUNAR*)

Însoţind numeroase echipe de fotbal româneşti în calitate de crainic al radioului, Mircea Radu Iacoban a recepţionat pe traseul peregrinărilor sale substanţa locurilor şi întîmplărilor, devenite impresii şi comentariu cu atribut de savuroasă personalitate. Micul său volum „Cu microfonul în buzunar" (titlu de peregrin febril şi puţin boem) e o carte de excelent reportaj, un fel de şampanie livrescă pentru cititorul sensibil la cultul fotbalului şi al călătoriilor. Succesul lui Iacoban nu poate surprinde. Un tînăr scriitor aflat pe spirala afirmării, înzestrat cu acuitate vizuală, cu forţa de a răzbate pînă la semnificaţii, cu sedimentul de cultură care proiectează asupra oraşelor, muzeelor şi monumentelor lumina înţelesului, era în măsură să ne ofere nişte decupaje în care arta se învecinează cu istoria şi cu sportul, trecutul cu actualitatea, faptul brut cu umanitatea din spatele aparentului.

Ne place că autorul ne poartă de la meciul Internazionale—Dinamo Bucureşti la Bienala de la Veneţia sau în faţa Monei Lisa; de la „misteriosul" eşec întîmplat la Zürich, în umbra presimţită a colosului de la Rodos. Stimăm această alternare de planuri cu gîndul la înrîurirea ei asupra tînărului cititor.

Din marile meciuri de fotbal pe care le-a transmis, Iacoban a reţinut zvîrcolirea sufletelor, traiectoria pasiunilor, a bucuriei sau durerilor ca mărturii mult mai cuprinzătoare şi mai trainice, cu drept mai legitim la ecranul memoriei celor ce joacă şi trăiesc fotbalul.

De mare interes ne pare şi ultimul capitol, o tratare dinăuntru a actului transmisiei sportive, plină de idei interesante care merită odată şi o dată, aşa cum propune Iacoban, o abordare publică.

Cartea se citeşte dintr-o răsuflare pentru tensiunea relatării, pentru fraza zveltă, pentru umorul aşezat discret pe la toate încheieturile. Din păcate lectura ei ne-a făcut să descoperim şi locuri căznite. Intrigaţi, ne-am interesat de izvorul acestor inadvertenţe şi consultînd manuscrisul autorului am descoperit că editura intrase în el cu un foarfece de tuns oile, extirpînd un capitol, fragmente, fraze şi cuvinte necesare în economia cărţii şi lipind ciuntiturile cu un fel de pap publicistic. E un tratament brutal, credem, pentru munca unui scriitor, care ne aminteşte opacitatea aceloraşi editori, insensibilă cu puţină vreme în urmă, la o plachetă de versuri decantată din poezia stadioanelor. Nu interesează, ce vede, în sediul Editurii C.N.E.F.S. scrieri care ies cam mult, spre lauda lor, din perimetrul lucrărilor de tehnică şi tactică. Se calcă peste ele cu crampoanele indiferenţei. Nu-i păcat ?

Romulus BALABAN

*) Editura C.N.E.F.S.

Încercări-transformări

RUGBY-REALIST, CADRU-REAL

Aşadar, noul a fost lansat. După ce, supus „probelor" de pe pistele de încercare neo-zeelandeze, a fost declarat corespunzător, iată-l trecut în „serie" în toate „halele" din Anglia, Australia, Franţa, Republica Sud-Africană şi, bineînţeles, Noua Zeelandă, proprietara „patentului". Trecerea rapidă la noul rugby, rugbyul — realist (căci despre el era vorba) constituie cea mai bună dovadă a valabilităţii lui. Iată de ce, acum cînd îl cunoaştem, sîntem datori să-l adoptăm şi noi, pentru a putea rezista ritmului din arena marilor performanţe, sau, mai real, pentru a fi primiţi în continuare în această cursă a marilor valori. Altfel... Azurii prin exemplul lor o pot confirma. Le-a fost suficient să piardă o dată „plasa" plutonului şi iată-i acum, fără să-şi găsească „pasul", mulţumindu-se să întîlnească în cel mai important meci al lor un „B" al Franţei ce le administrează de fiecare dată o „porţie" consistentă.

Cunoscînd, deci, adevărata faţă a rugbyului actual, să-i creăm cadrul unei dezvoltări rapide. Iar o primă latură a acestui cadru o putem trasa NOI, în primul rînd, NOI, antrenori şi jucători, cei ce concepem şi producem jocul. A sosit momentul să lăsăm manşoanele la cabină, pentru a folosi mai mult mîinile în acest joc al tuturor membrelor, după cum a sosit momentul ca departajările dintre NOI echipe, dintre NOI jucători, dintre NOI antrenori să se facă după principiul celui ce joacă mai mult şi nu al celui ce greşeşte mai puţin. Vom obţine astfel o rezultantă care va însemna spectaculozitate, cuprinzătoare sigură a acestui mult prea mult aşteptat rezultat. Şcoala jocului, cu toate cerinţele ei, dar pornind în principal de la o pregătire fizică ireproşabilă, trecînd prin laboratoarele ce creează o tehnică desăvîrşită şi sfîrşind printr-o disciplină tactică şi de joc, va crea cu siguranţă mult dorita pepinieră de jucători valoroşi, după cum tot ea va elimina inutilii jocului, frînarii jocului.

Pe lîngă NOI, jucători şi antrenori, VOI arbitrii sînteţi cei ce puteţi trasa încă o latură a cadrului în care se va dezvolta noul rugby. VOI, prin rolul vostru de conducători ai jocului pe o traiectorie cît mai puţin frîntă, cît mai puţin întreruptă de fluierul care, de fapt, trebuie să supravegheze dirijînd, în nici un caz stopînd inutil. Evident, această mare calitate a jocului, continuitatea, va fi influenţată în mare măsură de maniera de arbitraj. O punere de acord, organizată, ar fi binevenită.

Şi pentru a da mai mult contur cadrului de existenţă a jocului modern, a rugbyului actual, trebuie să amintim această a treia latură a conducerii, îndrumării şi controlului sportului în general şi rugbyului în special. Aş ridica lîngă muncă, pasiune şi dăruire la acelaşi loc ca importanţă acest capitol al investiţiilor în domeniul cunoaşterii perfecte şi la timp a marilor evenimente rugbystice. Şocul creşterii valorice a rugbyului nostru înregistrat în perioada contactelor cu rugbyul britanic din anii 1955—56, punctat anual de o singură întîlnire importantă cu Franţa, a creat o inerţie ce ne-a susţinut aproape de „marii" ovalului pînă acum. Aşteptînd o participare di[illegible] în marea confruntare a v[illegible]r din cadrul „Turneului celor cinci", sînt absolut necesare contacte la diferite nivele cu rugbyul insular.

Dar pînă la realizarea acestora, pe cît de necesare pe atît de binevenite pot fi filmele marilor meciuri ale anului, cu toate avantajele oferite de film. În aceeaşi latură a cadrului s-ar mai adăuga o mai bună acţiune de popularizare şi propagare a rugbyului, strîns legată de „clasica" problemă a programării jocurilor, ca să nu mai vorbim de marea dorinţă: Stadionul Tineretului să redevină fief al rugbyului bucureştean.

Şi pentru un cadru complet, vom încheia cu cea de a patra latură, ce le include de fapt pe precedentele trei, aceea a spectatorilor, a iubitorilor sportului, a iubitorilor rugbyului. Spectatorii, aceşti preţioşi susţinători morali ai sportului prin aprecieri şi adeziune, devin susţinători materiali atunci cînd participarea lor la jocuri devine un real prilej de satisfacţie.

Iată, deci, cum rugbyului-realist i se poate crea un cadru real de dezvoltare pentru a fi mereu în pas cu viaţa, mereu în slujba vieţii.

Paul CIOBANEL

Condiţii excelente de întrecere la startul finalei campionatelor de viteză

TUŞNAD, 27 (prin telefon de la trimisul nostru).— Luni la prînz s-au încheiat toate pregătirile în vederea disputării finalei campionatelor republicane de patinaj viteză, găzduite pe inelul de gheaţă al lacului Ciucaş.

Ultima problemă rezolvată a fost aceea a reparării porţiunii de gheaţă de la una din turnante, unde din cauza unor crăpături apa lacului tindea să inunde la suprafaţă. Acum, însă, după toate măsurile luate de organizatori întreaga lungime a pistei se prezintă în condiţii optime de concurs. La aceasta contribuie şi timpul excelent. Mercurul termometrului se menţine sub 0, cerul este senin, aşa că totul anunţă posibilităţi bune pentru obţinerea de performanţe înalte. Aşa cum ne asigură şi arbitrul principal al campionatelor, tov. *Valeriu Marchievici*, de data aceasta nu vor lipsi nici materialele atît de necesare bunei desfăşurări a întrecerilor : tabla de numărătoare a turelor, pistoale de start, razuri cu burete etc.

Finalele viteziştilor, care vor reuni la start pe cei mai buni specialişti din ţară ai acestei discipline sportive, programează întreceri la categoriile de seniori, juniori şi copii. În foile de concurs sînt înscrise peste 100 de nume, printre care şi deţinătorii titlurilor ediţiei trecute. Sînt reprezentate 9 cluburi şi asociaţii sportive : *Constructorul Bucureşti, Dinamo Bucureşti, Agronomia Cluj, Agrementul Bucureşti, Dinamo Braşov, C.S.M. Cluj, Învăţămîntul Sibiu, Avîntul Miercurea Ciuc, Mureşul Tg. Mureş*. Patinatoarele se întrec pe distanţele clasice de 500 m, 1000 m, 1500 m, 3000 m; iar patinatorii vor da lupta pe 500 m, 1500 m, 5000 m şi 10.000 m.

Primul start, mîine (n.r. azi) la ora 9,30. Aşteptăm cu interes rezultatele patinatorilor noştri fruntaşi, dintre care mulţi se prezintă în concurs după participarea la întreceri pe pistele de gheaţă de peste hotare, ceea ce le-a consolidat desigur pregătirea.

Tr. IOANIŢESCU

ODISEEA UNUI MARE IMPRUDENT

Tînărul mărşăluitor bucureştean Constantin Stan, în vîrstă de 19 ani (ceea ce explică multe), a căzut victimă, temporar, unei odioase tentative de corupere. Indivizi, ce par a fi „de meserie", au încercat să exploateze tinereţea sa, lipsa sa de experienţă de viaţă, transpunîndu-l în mizerabila condiţie de transfug. Din fericire, adevărurile vieţii au biruit minciunile şi tînărul sportiv a găsit curînd drumul, firesc, spre casă.

Considerăm că nici o relatare nu poate fi mai convingătoare decît propria sa mărturisire, făcută, după revenirea în ţară, unui redactor al ziarului „Sportul".

Menţionăm că tînărul Constantin Stan şi-a reocupat locul de muncă la întreprinderea „Flacăra roşie" din Bucureşti, unde lucrează ca frezor în ...

„În luna octombrie 1969 am fost în Elveţia, împreună cu echipa de marş A.S.P.T.T. (din care fac parte), la un concurs internaţional organizat de Societatea atletică din Lugano. După încheierea probelor, unul dintre atleţii clubului „Eintracht" din Frankfurt pe Main (care a participat şi el), a intrat în vorbă cu mine. Discuţia am purtat-o mai mult prin semne sau cu ajutorul dicţionarului, eu neştiind limba germană. Străinul a început să-mi descrie imensele avantaje pe care chipurile le-aş avea dacă aş accepta să rămîn la clubul său din R.F.G. Serviciu de cel puţin 1000 de mărci pe lună, casă şi masă gratuite şi cîte şi mai cîte...

Faţă de promisiunile lui Schuster (aşa-l cheamă) m-am lăsat ademenit să părăsesc delegaţia cu care venisem, mînat şi de unele neînţelegeri familiale.

Am urmat sfaturile lui Schuster, călătorind clandestin cu trenul (ascuns sub banca compartimentului) pînă la prima staţie din R.F.G. unde, conform înţelegerii, mă aştepta Schuster cu maşina unui prieten al său. M-au dus la Frankfurt unde „fericirea" promisă a durat doar două zile. Atît am fost găzduit, într-o cameră cu alt sportiv, după care mi s-a spus că trebuie să mă mut, căutîndu-mi cameră cu chirie. Timp de trei săptămîni am stat fără serviciu, întreţinîndu-mă din micile şi umilitoarele împrumuturi de la Schuster. (Menţionez că el însuşi, originar din R.D.G., şi-a părăsit ţara, fugind în Suedia şi apoi în R.F.G.).

Abia prin intermediul antrenorului clubului din Frankfurt pe Main am găsit de lucru ca electromecanic la firma A.E.G. Eram plătit cu 4 mărci pe oră, reţinîndu-mi-se însă din salariu 30% pentru impozit şi asigurări sociale. N-am stat aici decît cinci săptămîni. De fapt, nu neîndeplinirea promisiunilor m-a decepţionat şi nici cîştigul puţin, nesatisfăcător, m-a decis să plec.

Primele două-trei zile mi-au fost suficiente pentru a-mi da seama de marea greşeală pe care am făcut-o. Făgăduielile lui Schuster au fost minciuni, determinate fără îndoială de intenţia de a mă corupe. Nu puteam dormi nopţile, rătăceam pe străzi şi mă simţeam foarte însingurat. Am hotărît să lucrez numai pentru a strînge banii necesari întoarcerii acasă. Toate încercările lui Schuster de a mă convinge să nu mă întorc au fost zadarnice. Banii de tren nu mi-au ajuns decît pentru biletul pînă la graniţă. N-am să uit niciodată bunătatea vameşului român care mi-a împrumutat — fără să-mi ceară măcar adresa — banii necesari ca să ajung la Bucureşti, unde mă aşteptau părinţii, soţia mea cu copilul care încă nu împlinise un an. Acum sînt din nou acasă şi pot să spun că nicăieri pe lume nu-i mai bine".